

Годишенъ абонаментъ

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЛЕДПРАЗНИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абона-
ментитѣ се придружа-
ва съ сумата

Редактира комитетъ

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главенъ редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

ПОКЛОНЪ ПРЕДЪ ПАДНАЛИТѢ БОРЦИ

На улицата бѣше праз-
никъ. Празникъ бѣ и въ
дворцитѣ на тиранитѣ и
палатитѣ на потисницитѣ
и експлоататоритѣ.

Тѣ тържествуваха. Пад-
налъ бѣ оня, който учеше
роба, не да търпи и се моли,
а да се хване за оржжето
и си извоюва онова, което
по-право-му принадлежеше
— пълното свое освобож-
дение.

Ликуйте тиранни! Тѣ пад-
наха, пронизани отъ кур-
шумитѣ на вашитѣ наем-
ници, тѣ не сж вече меж-
ду живитѣ борци.

... Но, чакайте. Вие
мислите, че е настанало за
Васъ спокойствие? ... На-
праздно! ... Прибързано
ликувате. „Лудитѣ не мо-
же никой да усмири, бѣс-
нитѣ не може никой да
укроти“.

Не е измислена още зем-
на сила, която ще спре
вървежътъ на историята.
Когато робътъ съзнае свое-
то право, не сж нито пре-
стѣпната Ви власт, нито
скжпнитѣ жертви, които взи-
мате изъ неговитѣ редове,
които ще го възпратъ отъ не-
говия исторически възходъ.

Нима не виждате това?
Е добре, три години следъ
убийствата отъ 26 августъ
1926 год. бѣха достатъчни
да Ви покажатъ, че Вие не
отнехте нищо отъ редове-
тѣ на роба, освенъ четири-
тѣхъ трупа въ гората край
Дживелъ. Не... Вие от-
нехте и други скжпи жерт-
ви. Презъ това време пад-
наха и други другари и уче-
ници на Дочо, между кои-
то и младиятъ Венку. Ва-
шитѣ ортаци, инсценираха
презъ тия три години, кър-
вави бани въ: Денизлеръ,
Казимиръ, Кочина, Бабукъ,
Гарванъ, Сребърна, Коли-
петрово, Айдемиръ, Гарга-
лжкъ, Шабла, Ялж-ючор-
манъ и пр. пр., кждето го-
риха живи хора, изнасил-
ваха жени, клаха деца.
Но Вие не сломихте редо-
ветѣ на борцитѣ, не по-
гребахте заедно съ трупо-
ветѣ и дѣлото за което тѣ
паднаха, падатъ и ще па-
датъ. Семето посѣто отъ
тѣхъ дава своитѣ плодове.
На мѣстото на всѣки пад-
налъ идатъ десетки и сто-
тици борци!

Но коя е притегателната
сила на това движение?
*Жеговиятъ масовъ харод-
хостехъ характеръ, него-
вата яска освободителна
идеология.* Родоначалникъ
на този характеръ и идео-
логия на добруджанското
освободително движение
бѣше и Дочо. Той бѣше
неговиятъ упоритъ апо-
столъ, пламененъ защит-
никъ. Затуй той не бѣ
търпянь.

Три години отъ неговото
убийство като мигъ изми-
наха. Тежки борби водѣ
презъ това време добруд-
жанското освободително
движение, скжпи жертви
даде. Въ тия борби то чув-
ствувахе една празнота
въ своитѣ редове, тя е
празнотата отворила се съ
убийствата отъ 26 августъ.
Но все пакъ то съ бързи
крачки крачи напредъ по
начертаниятъ пѣтъ на ма-
совата революционна бор-
ба къмъ завѣтната мечта
на падналитѣ; къмъ *сво-
бодна и независима Доб-
руджа, къмъ Балканска-
та федерация.*

*Поклонъ предъ паднали-
тѣ борци за този идеалъ!*

Борбата на Елзаскитѣ
автономисти

Елзасци водятъ упорито своя
борба за автономия. Присж-
дитѣ се редятъ една следъ
друга, но това не може да
спре едно народно движение.
Тая борба принуди францу-
скиятъ империализмъ да про-
мени тактиката, като се на-
дѣва чрезъ отстъпки да пара-
лизира влиянието на автоно-
миститѣ. До като въ Колмар-
скиятъ процесъ миналата го-
дина бѣха осждени най-вид-
нитѣ водачи на автономиче-
ското движение начело съ
Д-ръ Риклинъ, напоследъкъ
францускитѣ сждилища започ-
наха да издаватъ оправдател-
ни присжди.

Така не отдавна въ Безан-
сонъ бѣ сжденъ председателя
на автономистическата партия
Д-ръ Роосъ, обвиненъ въ ком-
плотъ срещу сигурността на
държавата. (Стара пѣсенъ) Въ
Парижъ се гледа дѣлото на
Беноа, авторъ на атентата
срещу прокурора отъ Кол-
марскиятъ процесъ, Фошо. И
двамата обвиняеми сж били
оправдани отъ сждебнитѣ за-
седатели.

По този случай, ето какво
се казва въ една кореспон-
денция изъ Стразбургъ, до нем-
скиятъ в-къ „Берлинеръ Та-
геблатъ“ отъ 31 м. м.

„И въ двата процеса защи-
тата чрезъ своитѣ избобича-
ващи доказателства даде една
представа за настроенieto на
елзаското население, чиито
справедливи политически иска-
ния не се зачитатъ, посочвани
като предателски отъ една
безсъвестна на съскваща преса
и чиито представители сж хвър-
лени въ затворитѣ, осждени
въ явно тенденциозни про-
цеси, за да не могатъ по-на-
тълъ да играятъ никаква
политическа роля. Макаръ тия
представители на елзаското
население да сж винаги изби-
рани отъ него, правителството
не прави нищо, което би могло
да означава едно възприемане
на главнитѣ искания на народ-
нитѣ представители, задъ които
стои подписаното мнозинство.
Предъ сждебнитѣ заседатели
е била разбита несъстоятел-
ността на обвинението за
комплотъ и следъ това е ста-
нало неизбежно оправдаването
на обвиняемитѣ, което едно-
временно е и присжда на пре-
дишното Колмарско решение
на сжда. Но присжда сжщо
тъй и надъ правителствената
политика въ Елзасъ. — Така
всжщностъ чрезъ присждата
въ Безансонъ се признава за-
конността на Елзаското ав-
тономистично движение въ
Франция“.

Отъ обширнитѣ статии, кои-
то дадохме миналата година
по процесътъ въ Колмаръ и
Елзаското движение, читате-
литѣ знаятъ какво представ-
лява борбата на елзасци.

Никакви машинации до днесъ
не бѣха въ състояние да раз-
късатъ здравиятъ съюзъ на
народнитѣ маси.

Свалете шапки

На 26. VIII. 926 година, предателски куршумъ
прониза гърдитѣ на Апостола и бореца за добру-
джанската свобода; *Дочо Михайловъ*, заедно съ вѣр-
нитѣ му другари: Георги Гицовъ, Гено Друмевъ и
Тодоръ Господжакъ. Три години изминаха отъ то-
гава, ала споменътъ за тѣхъ не ни напуска и не ще
ни напусне никога, защото те не паднаха за слава,
а въ служба на единъ високъ идеалъ — свободата
на родния край.

Умрѣха тѣ, за да живѣятъ вѣчно въ сърцата на
хилядитѣ роби и робини, за да ги вдѣхновяватъ въ
неравната борба, за свободенъ човѣшки животъ.

Умрѣха тѣ, за *свободна и независима Добруджа,
за Балканската народна федерация*, която е на-
шиятъ идеалъ.

Въ денътъ на, тригодишнината отъ тѣхната
смъртъ, ние сваляме шапки и колѣнничимъ предъ
тѣхната паметъ.

На този денъ ние даваме тържественъ обѣдъ,
че ще продължимъ борбата по пѣтя на публичната
дейностъ демаскирайки убийцитѣ и предателитѣ на
добруджанското дѣло.

Свалете шапки предъ тѣхниятъ подвигъ! За-
кълнѣтѣ се предъ тѣхната паметъ!

Да крѣпне дѣлото за което тѣ умрѣха.

„Свободна Добруджа“

Каратъ се за пляката

Отъ три седмици въ гр. Ха-
га заседава една конференция
отъ представители на Съгла-
шението и Германия, която се
занимава съ новото разпреде-
ление на германскитѣ репара-
ции. Не отдавна бѣше израбо-
тенъ единъ планъ нареченъ
Йжнгъ, споредъ който паятъ
на Англия отъ репарационни-
тѣ вноски се намаляваше. Въ
Хага този планъ трѣбваше да
се приеме окончателно и се
престѣпи къмъ неговото при-
ложение. Тукъ обаче импери-
алистическитѣ вълци се ска-
раха и ето вече три седмици
не могатъ да намѣрятъ изходъ
отъ заплетеното положение.

Англия маневрирайки изкус-
но, постави въпроса за опраз-
ването на Рейнската областъ и
чрезъ устата на Сноуденъ зая-
ви, че не може повече да прави
отстъпки на бившитѣ си съ-
юзици.

Това внесе извесно раздра-
жение въ другитѣ по малки
вълци и тѣ се обединиха сре-
щу Сноуденъ за да наложатъ
плана Йжнгъ.

Какво се крие обаче задъ
Хагската кавга?

Нѣкои ще помислятъ, че се
касае до изпълнение на со-
циалистическата програма на
английското работническо пра-
вителство, въ запазване на
мира и защита на слабитѣ и
победени народи!?

Нищо подобно. Въ същностъ
задъ Хагската разпра и игра,
ясно изпква подготовката на
войната срещу Съветския Съ-
юзъ.

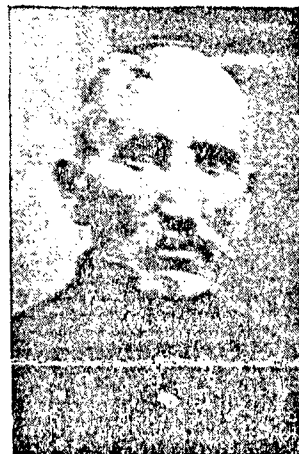
Английската игра е насочена
да даде видъ, че се застъпва
за германскитѣ интереси за да

Изъ страната на сълзитѣ

Кръвопролитията не
преставатъ

Въ миналия брой на в ка
изнесохме потресающитѣ кар-
тини отъ кръвопролитията въ
Гарванъ, Чаиръ-Харманъ и др.
Още мастилото съ което ги
писахме не е засжхнало, тукъ
трѣбва да ви повторимъ нови
кървави изпълнения на жал-
китѣ орждия на ромжнската
властъ, кичащи се съ „демо-
кратични“ етикети.

Тукъ ще ви изнеса само най
пресниятъ случай отъ с. Хо-
дъръ-Челеби, Силистренско.

Селянинътъ Павли Вѣлчевъ

е премазанъ отъ бой и полу-
мъртавъ обянь въ кърви е
отнесенъ въ болницата, неиз-
вѣсно дали ще оживѣе. При-
чината сж разюзданиятъ шо-
винизмъ на колониститѣ на-
сажданъ отъ официалната
властъ. Отъ една година въ
кжщата му живѣе колониста
Янко Янаке. Презъ юлий този
паразитъ открадва отъ Р. Бог-
дановъ кола сѣно. Не щешъ
ли сѣното се намира и краж-
бата се разкрива. Колониста
подозрялъ бай Павле, че го е
издалъ и се навърля отгоре
му като го премазва отъ бой
оставя го полу-мъртавъ.

Тѣй вмѣсто крадеца да оти-
де въ затвора, изпати си не-
винния селенинъ. Такава е сж-
дбата на всики ония които се
опитатъ само да въздѣхнатъ
отъ този кървавъ режимъ. За-
плашване съ убийство, псувни
и ругатни, изпращане въ Бѣл-
гария понеже тази земя била
на тѣхнитѣ прадеди, това сж
„правата“ съ които ромънската
фашистка властъ и нейнитѣ
слѣпи орждия — цинцаритѣ—
ежедневно възнаграждаватъ
местното население въ Южна
Добруджа. Делиорманлиевъ

може да я откъсне отъ Русия
и засили обръча около нея.

Приказвайки за миръ, импери-
алистическитѣ вълци се въоръ-
жжватъ и готвятъ за нови
войни. Карайки се за пляката
на последната война, тѣ под-
готвятъ нова такава.

Ето политиката имъ крѣпена
и отъ английското „работни-
ческо“ правителство, около
което мнозина храняха голѣми
илузии.

Немилъ Сиракъ

Ели Караджата добр. национален герой

По повод на тозигодишния празник на Караджата Д-во „Добруджа“ беше разлепило изъ града афиши с неговият лик, които бяха изпъдени само с изтъкани фрази, между които и тая „Караджата с своята чета, преброя равниот добруджански поля“.

Тия дни получих пощенска карта от приятел из провинцията и на едната страна виждам клиширан ликът на Караджата, а подъ него надпис „Стефанъ Караджа, добруджански национален герой“. Картичката е издание на И. К. на Съюза „Добруджа“.

Какво безумие наистина! Каква гавра с историята и паметта на националните борци за свободата на българския отруден народ!

До сега 60 години се е писало, преподавало въ училища и пълно въ народни пѣсни, че Стефанъ Караджа е български войвода и борец за народно освобождение добруджанецъ, който заедно съ Хаджи Димитра, Филипъ Тотю войвода и др. е преброядил Стара Планина, а днесъ изведнѣжъ, „добруджански национален герой“, който с своята чета е препройдил Добруджанския поля!?

Има ли по голѣмо невѣжество отъ това и по голѣма политическа шарлатания? нека читателя самъ си отговори.

Тукъ до колкото е възможно въ една весникарска статия, ние ще се помчимъ да разгледаме; какъвъ герой е Ст. Караджа и кой е добруджанският национален герой. Вършимъ това за да предпазимъ добруджанскитъ маси отъ едно заблуждение и да протестираме срещу една безсрамна фалшификация.

Да си роденъ въ дадена областъ още не ще рече, че ти си неинъ национален герой, защото случва се често, че тя е населена съ други националности. Такъвъ е случая и съ Караджата!

Общо известно е, че турското владичество на балканитъ се придружаваше отъ нечувана жестокостъ и потисничество. Особено въ последното столетие когато българският народъ започна да се надига и се бори за своята свобода, жестокоститъ се усилиха. Цѣли села бѣха опожарявани, населението ограбвано, друго прогонвано въ далечни страни. Най-трудно бѣше положението на селското население,

което съ кървавъ примитивенъ трудъ трѣбваше да изкарва прехраната си, за пашитъ, бейоветъ, селския чорбаджия и градския лихваринъ.

Това тежко положение при нуждаваше много народни синове да се хванатъ за оржикето и подирятъ спасение въ горитъ и балканитъ, кждѣто волно прекарваха съ години, а често отмижаваха на чорбаджии и турци за нанесени обиди и за грабежитъ имъ на сиромаситъ.

Славата на тия хайдушки чети се е носила по цѣлия Балкански полуостровъ и особено всрѣдъ изтерзаниятъ български народъ. Въ всѣка сиромашка колиба сж се пѣяли хайдушкитъ пѣсни и сж се кроели фантастични планове за отплата на народнитъ душмани.

По-после, патриархътъ на българската революция Г. С. Раковски, направи отъ тия хайдушки чети политически такива, които развѣха знамето за свобода и независимостъ и получиха опредѣленъ характеръ на въоръжени ядра на българската революция.

И на децата е извѣстно, че главнитъ гнѣзда на четитъ бѣха балкана и горитъ, за да нѣма нужда тукъ да се подчертава.

Това обстоятелство отъ една страна и тежкото положение на раята отъ друга, спомагаха да се увлече младежта отъ новитъ въяни на борбата, широко пропагандирани вече отъ формиранитъ отъ Раковски революционенъ комитетъ. Поведѣ се борба на животъ и смъртъ.

Караджата като синъ на беденъ еснафинъ диращъ прехрана изъ Добруджа, не е могълъ да остане далечъ отъ този революционенъ ентузиазъмъ, още повече, че той по натура е билъ бунтаръ. При това положение той емигрира въ Ромѣния, попада въ средитъ на революционната емиграция и на нѣколко пѣти минава въ България като четникъ.

Въ 1868 година тѣ биватъ изпратени отъ революционния комитетъ и заедно съ 120 души минаватъ Дунава, на пѣтъ за балкана. Не следъ много падатъ убити.

Добруджа въ онова време сподѣляше общата сждба на българскиятъ народъ. Въ нея сжко сж се водили борби за свобода, но повече, или по-малко, тѣ сж имали легаленъ характеръ. Стремѣжътъ на еснафитъ и тогавашната интел-

генция, които сж били на чело на движението, е билъ да се извоюватъ училища, цѣркви, читалища и други крлтурни институти, чрезъ които тѣ сж смѣтали да минатъ къмъ политическа свобода. Въ тази борба има известенъ дълъ и Караджата. Никой историкъ до днесъ не е отбелвалъ революционни чети да сж кръстосвали изъ Добруджа, а още по-малко такива съ Ст. Караджа.

И понятно защо. Географическото положение на Добруджа далечъ не благоприятства една четническа дейностъ съ по-постояненъ и положителенъ характеръ.

Още повече като се има предвидъ, че четническата дейностъ въ турско време далечъ се различава отъ сегашнитъ бандитски проявления, защото често четницитъ сж прекарвали средъ народа, по горитъ и Балкана, по цѣли лѣта, а понѣкога и години, а не да преминатъ границата за една вечеръ и на другата или следъ нѣколко вечери, да се върнатъ, оставяйки народа на произволитъ на властта, както това става днесъ.

Туй е въ общи черти положението и любопитно е да се знае, отъ кжде „нашитъ“ „славни“ водачи измудриха, че Караджата съ своята чета е преброядилъ Добруджа.

До общоевропейската война никой не е отдѣлялъ Караджата отъ Хаджи Димитра и другитъ български революционери. Дори и въ народнитъ пѣсни ние срещаме:

„Хаджи Димитъръ отъ Сливенъ,
„Стефанъ Караджа отъ Тулча“.

Отвратително кошуство съ неговата паметъ вършатъ ония, които се опитватъ да го отдѣлятъ отъ другитъ български революционери отъ общата борба на отрудения български народъ, срещу господството на чорбаджии и турци.

Какъ стана, обаче, Караджата добруджански герой?

Презъ европейската война апетитъ на българския империализъмъ се бѣше доста раздразнилъ отъ факта, че българскиятъ войски бѣха стигнали до Тулча. Поблазенъ отъ миража, че може да се запази това положение, той (българскиятъ империализъмъ) подири аргументи въ своя полза. На сцената изкочи историята на първото българско царство съ

Ханъ Аспаруха съ столица Доростолъ, както и всички исторически аргументи, които можеха да потвърдятъ, че Добруджа нѣкога е била българска. (Сжко както ромѣнитъ днесъ доказватъ, че тя е била стара тѣхна провинция още отъ Мирчо Стария и, че нейнитъ граници се простиратъ нѣкжде кжде Камчията, т. е. линията: Русе—Варна). Тогава бѣше отъ Тулча и макаръ да бѣха го хвърлили въ забвение 50 години, както днесъ забравятъ Хаджи Димитра, макаръ да е не по-малкъ революционеръ, изкараха го на сцената и съ целъ да възбудятъ патриотическитъ чувства на населението, а предъ свѣта да докажатъ, че Добруджа е дала дейци за българското освобождение, следователно е българска, устрои му шумни празненства по случай 49 години отъ смъртъта му.

Тогава го кръстиха и войвода Добруджанецъ. Отъ тукъ започва и стремѣжа на добруджанскитъ иредентисти да наложатъ деньтъ отъ неговата смъртъ като добруджански празникъ.

Отговаря ли това обаче на действителността и е ли въ интересъ на днешнитъ борби за свободата на Добруджа?

Безспорно не!
Днесъ добруджанскиятъ въпросъ е престаналъ да бжде български.

Етническиятъ характеръ на Добруджа е твърде измѣненъ, а жизненитъ интереси на населението и редъ международни условия налагатъ свършено друго разрешение на въпроса за нейната свобода. За вѣтки е ясно, че и българскиятъ иредентизъмъ и ромѣнскиятъ империализъмъ, не носятъ разрешение на националния въпросъ.

Напротивъ, съ своитъ аспирации тѣ сж еднакво опасни за борбитъ на народнитъ маси, защото обезлюдиха цѣли провинции и все повече затѣгатъ веригитъ на робството. Минаха времената когато се смѣташе, че една националностъ господства надъ другитъ и борбата се насочваше срещу нея.

Днесъ въ епохата на империализма, господаръ на свѣта е капитала, а потисници и експлоататори капиталиститъ. Тѣ сж отъ различни националности, т. е. интернационални. Границитъ за тѣхъ сжнеобходимы за по-сигурна експлоатация и потисничество. Народитъ по силата на своитъ интереси, естествено сж обединени въ единенъ фронтъ, срещу този общъ врагъ.

Такова е положението и въ Добруджа. Днесъ тамъ теглото е еднакво и за българина, турчина, татарина, руснака и за ромѣнца непаразитъ. Ясно е, че и борбата имъ трѣбва да бжде обединена.

Каква е идеята на тази борба?

Смжкване икономическото и политическо господство на ромѣнскиятъ капиталъ и установяване свободата за всички националности.

Но Българската Държава не може да даде тази свобода, защото само по себе си се разбира, че едно присъединение на Добруджа къмъ България автоматически ще смени господаритъ и пакъ ще останатъ потиснати националности.

Тогава где е изхода?

Премахване изкуственитъ граници и установяване на една Балканска Федерация на свободнитъ балкански държавници.

Този е духътъ на времето, тези сж нуждитъ на днешната борба. Носителъ на такова разбиране на нещата и борецъ за неговото реализиране, се яви Дочо Михайловъ. Естествено е, той е нашиятъ национален герой.

Добруджанското население го е разбрало добре и то го тачи като такъвъ.

Добруджанското движение въ България ако иска да запази връзкитъ си съ освободителнитъ стремѣжи на населението въ Добруджа, тѣй трѣбва да постави въпроса. Иначе, то може да бжде инструментъ за българска пропаганда, гнѣздо на комитаджии, но никога добруджанско освободително движение.

Въ заключение

Издигането на Караджата като добруджански национален герой далечъ не отговаря на историческата истина.

Второто е опасно, защото Караджата се прави знаме на една империалистическа и шовинистическа политика, която може да намали неговото обаяние всрѣдъ широкитъ народни маси.

Трето. То е безподобна фалшификация на неговия ликъ и гавра съ неговата паметъ. Той е герой на българския отруденъ народъ и никакви машини не бива да му изменятъ характерътъ.

Четвърто. Най-после подобно издигане разединява борбитъ на добруджанскитъ маси, особено тия между турци и българи.

Добруджанскиятъ националенъ герой е Дочо Михайловъ. (Края на 3 страница)

Д. Дончевъ

Какъ бѣха убити Дочо и тримата четници

Следъ като бѣхме прикарали нѣколко месеца въ изнурителна революционна работа въ Добруджа, на 13.VIII.926 г. решихме да отидемъ въ България и уредимъ нѣкой организационни въпроси, главно около разпускане на частъ отъ четитъ. Отъ тамъ по нарежданіе на Ц. К. на ДРО, трѣбваше да прескочимъ къмъ Добричко, за да се срещнемъ съ членъ отъ Ц. К. и получимъ нови директиви за работа.

На 14 с. м. пристигнахме въ околноститъ на Дживелъ. Съобщени се, че всичко е спокойно.

Вечерътъ азъ съ трима четници заминахъ въ едно сѣседно село по организационна работа и на 15 с. м. се върнахме при Дочо Михайловъ.

Презъ това време властта е била уведомена отъ своитъ агенти, че сме пристигнали и е взела мѣрки да ни залови.

На 16 вечерътъ пристигатъ отъ Шуменъ и Нови-Пазаръ (25) двадесетъ и петъ стражари и детективи. Предполагайки, че ние съ Дочо сме въ Бешътепе, отиватъ тамъ. Презъ нощта обсаждатъ къщитъ на добруджанци и извършватъ обискъ.

Като не ни намиратъ арестуватъ нѣкой наши хора и съ каруци пристигатъ въ Дживелъ.

На 17 с. м. 8 ч. сутринътъ както бѣхме разположени въ единъ дворъ въ добруджанския кварталъ, забелязахме, че срещу ни идва цѣла верига отъ стражари и детективи.

Дочо съобрази сериозността на положението и веднага даде заповѣдъ да се приготвимъ. Всички, които бѣха тамъ си взеха оржикето и потеглихме за близката гора. Потерата ни настигна още въ края на добруджанския кварталъ и започна да стреля.

Допускайки, че това е маневра на българскитъ власти по случай подадената тогава колективна нота на Сърбия, Гърция и Румѣния, Дочо даде заповѣдъ никой да не стреля срещу властта.

Само нѣкой отъ нашитъ четници, които бѣха останали надире дадохъ по два-три вистрела.

Не следъ много чухъ, Йорданъ Георгиевъ като каза, че е раненъ въ крака и сражението свърши. Ние се оттеглихме въ гората, а властта арестува двама отъ нашитъ хора.

Както казахъ по-горе целъта на завръщането ни въ България бѣше: да освободимъ нѣкои отъ четницитъ и подготвимъ условията за окончателно ликвидиране на четническия институтъ.

На първо време освободихме семейнитъ, за да идатъ и се грижатъ за семействата си, които изнемогваха въ страшна мизерия.

Следъ престрелката положението ставаше критично, обаче ние решихме да изпълнимъ до край поетиятъ дългъ, да не оставимъ нашитъ хора на произвола на сждбата, а да се погрижимъ за тѣхъ до уреждане легалното имъ положение.

На 18 вечерътъ се раздѣлихме на две групи. Дочо Михайловъ, азъ, Георги Гицовъ, Тодоръ Господжаковъ и Гено Друмевъ, трѣбваше да идемъ къмъ добричко, за да се срещ-

немъ съ членъ отъ Ц. К., а останалитъ другари подъ ръководството на единъ отъ нашитъ помощници, останали около Дживелъ да подържатъ връзка и лѣкуватъ ранения.

Плтувахте по българска територия.

Нощитъ бѣха пълнолунии и ние на всѣкжде бѣхме забелязвани. Минахме покрай единъ конярчета. Тѣ сжко ни забелязали. И понеже ставали кражби на коне, тѣ си вземали конетъ и избѣгали въ село, като уведомили и властта за нашето преминаване. По тѣзи дни по шосето между Вълчи-Долъ и Кара-Ачъ двама цигани сж оброби нѣколко каруцари. Властта е била още на шрекъ. Сутринътъ изкарватъ потера отъ три села и претърсватъ околнитъ гори. За щастие ние вече бѣхме измислили доста на далечъ...

22 августъ мина спокойно

Денят на Караджата в София

Добруджанската емиграция все повече вниква в дълбокия смисъл на празненството за Караджата и му дава народен характер.

Докато миналата година народното празнуване в Бояна беше резултат на стихийно негодувание от натрапничеството на чорбаджийския елемент в добър, освободително движение, и израз на почитане паметта на ония които паднаха в борбит за народно освобождение и в по новите времена, тази годишното празнуване беше съзнателно обмислено и организирано народно празненство, като резултат на истинската светлина на Караджата и неговото дѣло и като протест срещу стремлението да се шовинизира празненството. Добруджанската емиграция мощно и внушително заяви, че тя почита паметта на Караджата, защото той е предтеча на нейните борби. Тя мощно и смѣло манифестира, че нѣма свобода без организирана борба под ръководната идея за пълно национално, политическо и социално освобождение, ръководители на което бѣха, новите революционери в лицето на Дочо Михайлов, Ив. Кръстев и плеадата паднали в неравната борба.

* * *

Въ София десетина дена преди празненството, група кварталци вземаха инициативата и се свика конференция за обсъждане начинът по който трѣбва тази година да отдадем заслужена почит на падналите за народно освобождение.

На конференцията се изтъкна, че Др во „Добруджа“ не прави нищо да привлече добруджанските емигрантски маси въ подготовката и изнасянето на празненството, напротив то върши всичко скри-

който е обединително звѣно на доаруджанското население въ неговите революционно-освободителни борби.

Ние ще празнуваме Караджата като борец за свободата на българския народ, но ще издигаме като знаме на нашата борба Дочо Михайлов.

Ние решително протестираме срещу фалшифицирането на историята и излагане името на движението от „нашите“ продадени „вождове“. Честно-мислящите общественници и добруджанската емиграция трѣбва да изобличат тия фалшивикатори на история.

шомъ отъ тѣхъ, а за тѣхна смѣтка.

Отъ друга страна натрапните ръководители на организацията съзнателно дават шованистически характер на празненството за Караджата, който има само един лик; народен герой и бунтовник срещу турското иго и българските чорбеджии изедници. Това всичко наложи да се образува един комитет за народно празнуване годишнината отъ денят на Караджата. Кѣмъ комитета се готовност се присъединиха младежкия съюз и нашата редакция.

Отъ името на комитета се издаде позивъ къмъ емиграцията.

Младежи и жени отъ квартала обиколиха кварталци и имъ разясниха какъ ще се празнува тази година. Издадени бѣха и хвърчащи листовѣ, които съобщаваха програмата на празненството и канеха гражданството да подкрепи борбата на добруджанската емиграция.

Макаръ и времето съ което се разполага да бѣше кратко, а сѣдствата оскъдни, агитацията бѣше проведена сравнително добре.

Въ недѣля въ 11 часа преди обѣдъ покрай приготвената и украсена съ портретите на Караджата, Хаджи Димитъръ, Левски, Дочо и други революционери. Арка, се бѣ събралъ маса народъ отъ квартала и града.

Отслужи се панахида и благодарственъ молебенъ за падналите революционери.

Свещеникъ Богоевъ произнесе прочувствена речъ за борбитъ за свободата на българския народъ и отправи апелъ къмъ младежта да следва примѣрътъ имъ и продължи дѣлото имъ. Следъ него, отъ името на комитета за народно празнуване г. Димо П. Ненчевъ, произнесе пламенна речъ за Караджата и неговото дѣло която ще помѣстимъ въ идния брой.

Следъ обѣдъ бѣ устроено голѣмо народно увеселение.

Малки деца едно следъ друго се изреждаха да декламираатъ подхождащи за случая декламации.

Младежтъ Кирилъ Спасовъ съ свойствения му темпераментъ, каза безсмъртното творение на Смирненски: „Иоханъ“.

Въ 5 часа отъ името на комитета, Ив. Георгиевъ произнесе речъ за значението на празникътъ на Караджата.

Обрисувайки борбитъ които водиха българските революци-

онери въ миналото столѣтие и тѣхния характеръ на движения за социално и политическо освобождение, той премина на днешното робство въ Добруджа, Балканитъ и свѣта и го охарактеризира, като робство много по-страшно и кърваво, отколкото това на турцитъ.

Това робство — продължи оратора — налага на народитъ да обединятъ своитѣ усилия въ задружна борба за свободата.

Това обединение днесъ вече се реализира. Неговитѣ носители бѣха и нашитѣ славни революционери Дочо Михайловъ и другаритъ му.

„Нашиятъ празникъ е такъвъ на борбата срещу новото робство въ Добруджа, Балканитъ и свѣта, робството на империализма, банкеритъ и капиталиститъ.“

„Само тѣй ние разбираме нашиятъ празникъ и затова днесъ не сме съ ония които кощунстватъ съ паметта на Караджата.“

Не веселие намъ е събрало тукъ, а дългътъ за борба срещу новото робство, която борба не ще екзархъ, а Караджата.

„Нашата свобода ще дойде само по пътя на решителната и единна борба на всички народи. Нека на днешния денъ си дадемъ дума, че ще работимъ за това единство въ борбата, която е гаранция за победата.“

„Свободата на балканските народи ще започне едва въ оня моментъ, когато единството на тѣхната борба бѣде фактъ съвършенъ“ — бѣха последнитѣ думи на оратора изпратени съ бурни ръкоплѣски.

Думата на трудовата младежъ.

На празненството присъствуваха и маса младежи отъ работническите сѣди, които поискаха чрезъ свой представителъ да поздравятъ добруджанската емиграция.

Съ пламени думи единъ младежъ поднесе поздрава отъ името на мл. раб. съюзъ. Той изтъкна, че Караджата не е само добруджанецъ, а и борецъ за свободата на българския трудовъ народъ, който сѣщо му отдава своята почитъ.

„Работническата младежъ — продължи представителя — която понесе голѣми жертви въ войната, вижда въ лицето на бѣжанцитъ една отъ най-оние правданитѣ жертви на тия войни и Ви протѣга ръка за обща борба, както срещу войната, тѣй и за установяването на свободната балканска република.“

(Бурни ръкоплѣскания).

Музиката засвири „Добруд-

Противъ полицейския И. К.

Социал-фашисткото кречетало въ И. К. се изпотрепа да рекламира своитѣ „успѣхи“ въ добр. движение.

Послужи си дори и съ фалшиви резолюции като тая отъ Ново-Пазарската сбирка, която никога не е била приемана и подписвана отъ лицата имената на които бѣха публикувани.

Макаръ и жестоко изобличенъ този невменяемъ, счита, че и когато го плюятъ, дѣждъ капе по брадата му. Това поведение възмущава вече и ония които по една или друга причина до днесъ сж подкрепяли И. К. Въ редакцията ни ежедневно се получаватъ писма съ които този Санчо Пансо се жестоко усмива. Ето на примеръ:

Коста Тодоровъ отъ Кара-Гйозлеръ нови-пазарско ни праща абонамента си за „Св. Добруджа“ за една година и ни моли да съобщимъ, че се абонира за нашиятъ в кѣ въ знакъ на протестъ срещу И. К., който е обрналъ организацията ни на циркъ. Тѣй като по другъ начинъ този нашъ сънародникъ не е могълъ да изкаже протеста си, праща ни своята материална подкрепа съ насърчение да водимъ смѣло борбата срещу търгашеството въ движението.

жански край“ — следъ което до вечерта се извиха народни хора.

Въ 8 и пол. часа Ив. Георгиевъ отъ името на комитета за народно празнуване, благодарни на събралитъ се за отзивчивостта имъ къмъ акцията и отправи апелъ къмъ всички да подкрепятъ нашитѣ акции, които сж такива на победна и трудова Добруджа. Обръщайки се къмъ добруджанци той каза:

„На 26 августъ ние ще празнуваме тригодишнината отъ трагичната кончина на славния добруджански революционеръ Дочо Михайловъ и падналитъ заедно съ него другари.“

Ние вѣрваме, че ще Ви видимъ пакъ тѣй масово да подкрепите нашата борба.

Съ тия пожелания азъ закривамъ празненството.

Да живѣе свободна и независима Добруджа. Да живѣе Балканската федерация, бѣха последнитѣ му думи подети отъ цѣлото множество и изпратени съ ръкоплѣскания.

Централниятъ управителенъ комитетъ на Д. М. С. е отмирилъ агитационната сѣмидца отъ 19—26 т. г. за есента. За целта той е издалъ окръжно до съюзнитѣ групи.

Войната между Русия и Китай

Събитието на дѣна, ако може така да се изрази, днесъ е голѣмия конфликтъ изникналъ между Съветска Русия и националистическото правителство на Китай. Поводътъ за тоя конфликтъ е заемането на източната китайска желѣзница, която бѣ владение на руската държава. Следъ идване на съветското управление руситъ доброволно се отказаха отъ пълното владение надъ тази желѣзница, като установиха едно смѣсено управление върху нея. Днесъ китайцитъ съ сила сж заели пълно тая желѣзница, като сж изгонили или арестували съветския персоналъ.

Ясно е, че това е една дръзка провокация отъ стртна на реакционитъ китайски генерали, които ако не чувстваха всестранната подкрепа на империалиститъ не биха се решили на нея.

Китайскитъ генерали, които едва успѣха съ най-жестоки сѣдства да задушатъ временна борбата на китайскитъ работници и селяни, едва ли бѣха се решили на толкова рискована постѣпка. Ясно е, че конфликтътъ е испириранъ отъ голѣмитъ империалисти главно отъ английското „работническо“ правителство.

Ако още не се е дошло до формална война, то фактически престрелкитъ и набѣгитъ отъ едната и другата страна сж тѣй зачестили, че до пламаването на Далечния Изтокъ остава само единъ мигъ. А веднажъ избухнала войната тамъ тѣ много лесно ще се пренесе и въ другитѣ части на земното кжло. Защото това е само първата стѣпка на империалиститъ къмъ едно общо нападение върху Съвет. Русия.

Свѣта е изправенъ предъ нова по-страшна война. Империалиститъ се готвятъ за нови разорения и пожарища.

Ще бждатъ ли въ състояние тоя пътъ народитъ да осуетятъ тѣхнитѣ пѣклени намѣрения?

По случай празннина на Дочо и другаритъ му, Ц. У. К. на Д. М. С. е издалъ пламененъ позивъ къмъ добруджанската емиграция.

Дългъ се налага на всичко честномилѣщо, да се заеме съ неговото най-широко разпространение, макаръ и следъ празника.

Поминалъ се е на 17. т. м. нашиятъ добъръ съчувственикъ и съотечественикъ дѣдо Михаилъ Генковъ 76 годишенъ живущъ въ Добруджанския кварталъ София. Нашитъ съболѣзнования къмъ опечаленитъ.

Вечерта пристигна очаквания човѣкъ. Прекарахме цѣла нощъ въ обсъждане на положението. Единодушно констатирахме че трѣбва да се пристѣпи къмъ ликвидация на четитъ и изграждане на организацията на масовиятъ принципъ.

На 23 се завърнахме. Почивайки въ едни царевичи около Вълчи-Долъ, двама отъ насъ бѣха забелѣзани отъ паларя. Предполагайки, че е открилъ въпроснитъ цигани, той веднага съобщава на селската властъ въ с. Гелле-Кйой. Случайно тамъ се е намиралъ и единъ старши стражаръ, който взима селския караулъ и нѣкои други селяни и идва при насъ.

Ние ги забелѣзахме, че се мжчатъ да ни заобиколятъ, но не се противихме. Напротивъ, обадихме се и тѣ дойдоха при насъ. Срещнахме се. Излѣзохме познати и се разбрахме.

Него денъ прекарахме тукъ въ почивка.

Надвечеръ пристигна човѣкъ при насъ съ мисия отъ властѣта, да уреди среща между насъ, и тѣхъ. Ние обещахме такава, но опасвайки се отъ нѣкакъвъ капанъ, заминахме.

На 24 сутринта пристигнахме въ с. Бешъ-Тепе. Съобщаха ни, че сж пристигнали 50 (петдесетъ) души контрачетници за да ни заловятъ. Имаме възможността веднага да минемъ границата но ние предпочетохме да ни избиятъ, но да удържимъ думата си предъ останалитѣ четници, още повече, че бѣхме оставили раненъ човѣкъ.

Вечерта отидохме на уговореното мѣсто, обаче тѣхъ ги нѣмаше. Като разбрали, че сж преследвани, тѣ минали на друга страна.

Едва на 26. VIII. взехме сведения кжде се намиратъ Тък-

мо се готвѣхме да отидемъ кжде тѣхъ, обаче въ това време разбрахме, че сме били издани.

Забелѣзахме, че къмъ насъ идватъ цѣла верига въоръжени потераджии. Оттеглихме се къмъ другиятъ край на участъка, обаче тукъ бѣхме посрѣщнати съ залпъ. За насъ нѣмаше изходъ. Или трѣбваше да седимъ и бждемъ убити, или да се защитимъ съ оржие. Избрахме второто.

Залегнахме всички. Дочо остана на колене. Предупредихъ го нѣколко пжти, но той съ геройска усмивка ми отговори: „Каквото и да правимъ пакъ ще измремъ, но така по-добре се стреля“.

Следъ като изтреляхме по 10—15 патрони въ законна самоотбрана, Георги Гицовъ ми каза, че е раненъ. Обърнахъ се къмъ Дочо, но... той лежеше на очите си... Георги

го бутна, но... той бѣ неподвиженъ... „Дочо убитъ“ каза той... Настана смущение.

Тодоръ Господжаковъ и Генно Друмевъ, млади момчета, предложиха да се предадемъ, като предполагаха, че не ще ги убиятъ. Уви! горчива самоизмама...

На менъ оставаше или да бѣгамъ презъ огънятъ и се помжча да се спася, или да се самозастрелямъ, защото бѣхъ увѣренъ, че ако се предамъ ще ме постигне участъта, която постигна другаритъ ми. Предпочетохъ първото, макаръ и да не вѣрвахъ, че ще успѣя да се спася отъ гърлата на 50—60 пушки...

На 27 вечерта преминахъ границата безъ да мога да се обадя нѣкому, преизпълненъ съ тѣга по падналитъ скѣпи жертви... Останалитъ 6 души били близо до границата и още сжщата вечеръ се прех-

върлятъ въ Добруджа.

Едва на 10. X. успѣхме да се съберемъ.

Разцѣлувахме се и дружно оплакахме свиднитѣ жертви.

Въ този моментъ ние дадохме тържествена клетва, че ще продължимъ дѣлото до окончателната победа, което ще бжде и най-добрата отплата на тѣхнитѣ убийци.

Ние продължаваме изъ трудниятъ но славенъ пътъ, начертанъ ни отъ нашиятъ скѣпъ войвода Дочо, и, оросенъ съ неговата и на другаритъ му кръвъ.

Надъ насъ обаче винаги витае борческиятъ духъ на Дочо а въ ушитъ ни постоянно ечатъ безсмъртнитѣ слова на Ботевъ, повтаряни тѣй често отъ Дочо:

„Тозъ който падне въ бой за Свобода, той не умира“.

Добруджа, 18. X. 1926 год.

Кръвта в Лупени

Преди десетина дни руманската банкерско-фашистка власт в лицето на Маниу извърши ново кърваво дѣло. Този път не вече срещу добруджанци или бесарабци, не срещу тъй наречените малцинства. Този път кървавата баня бѣ устроена срещу самия румански работенъ народъ.

Благодарение на страшната експлоатация, на която сѫ подложени руманските работници отъ страна на „родния“ капиталъ, последните сѫ поставени при страшно тежки материални и трудови условия. Руманските работници сѫ превърнати буквално на средневѣковни роби. Тѣхъ имъ е забранено да водятъ какъвто и да било организационенъ животъ. Тѣхните политически и економически организации сѫ поставени въ нелегалностъ, а водачите имъ сѫ натѣпкани въ затворитѣ. Опити на Унитарните синдикати да отбиятъ удара на реакцията въ лице то на Маниу, бѣ посрещнати съ кървави сблъсквания въ конгреса въ Темешваръ. Още тогава пролича и стана ясно, че демократи Маниу не по зле отъ Братияну съ защитава интереситѣ на финансовата олигархия. Категорично потвърждение дойде да даде стачката въ минитѣ на Лупени.

Не можейки да понасятъ повече експлоатацията и мизерията, работниците на брой повече отъ 3800 души обявяватъ стачка. Въ отговоръ на справедливата и мирна борба на работниците националн цариниста Маниу, който до вчера апелираше за подкрепа средъ тѣзи работници за да не го обвинятъ либералитѣ въ подкрепа на болшевизма и за да се покаже като добъръ защитникъ на руманския капиталъ, заповѣда да смажатъ стачката на всѣка цѣна. И като резултатъ на това бѣха убити повече отъ 40 души и надъ 100 души ранени. Подъ официалното съобщение на руманската телеграфна агенция издадено следъ тази кървава баня се мждри и съобщението: „Стачката на работниците нѣма комунистически характеръ“.

Маниу си отдѣхна. Успѣ той съ цената на 150 жертви въ убити и ранени да даде реални доказателства на чокоитѣ и банкеритѣ, че и той знае да защитава тѣхните интереси. Този префиненъ „демократъ“ фашистъ ясно чувствува какъ губи почва подъ краката си. Съ селскитѣ маси, съ националните малцинства, на които той даваше планини отъ обещания и чрезъ които той дойде на власт — е вече скъсалъ. И на всѣки опитъ на потѣпкания трудовъ румански народъ и тези на инородните малцинства за по сносенъ животъ, Маниу недвусмислено отговаря съ картчницата и щика.

Никого вече не може заблуди той, съ опита да хвърли вината върху нѣколко длѣжностни лица, па били тѣ прокурори, окръжни управители и полкови командири. Нѣма да го спасятъ и социал-фашиститѣ, къмъ които той отправя погледи и които винаги сѫ се явявали спасители на загиращитѣ реакционни режими.

Кървавата баня устроена надъ миньоритѣ въ Лупени е първия и най-силенъ ударъ надъ банкерско-фашистката власт въ Румания. Отъ изобилно пролетата кръвъ на рускитѣ работници предъ зимния дворецъ въ 1905 год. се сриваха толкова илюзии и порастна тъй много съзнанието, че това позволи на последнитѣ само следъ 12 години да

Вмѣсто злободневка

Резултата на „тримата“

Адачи Мадачи и Чемберлачи най-после се разбрали окончателно и като единъ изпѣли на три гласа „Не щеме ний-богатства, не щеме ний пари, а искаме свобода — човѣшки правдини“.

Чемберлачи загубилъ въ изборитѣ и за това му се е явило главоболе, но все пакъ настоялъ за хатѣра на канадския представителъ Данъ Дюранъ да приематъ въ първата точка; никаква тайна по оплакванията на малцинствата, втора точка; непременно държавата, която прави искания за малцинствата си трѣбва да е членъ на О. Н. и последната точка която е най-важната, че всички оплаквания на малцинствата могатъ да станатъ достояние на общественото мнение, само ако държавата противъ която се правятъ — разрѣши?!

Така отъ тия трима ние завчера чухме виденото и чуто отъ наши други трима, които повториха старото съ това само изключение, че тѣ както винаги, така и сега нищо не казали, но чули, че единъ унгарецъ г. Пекаръ билъ споменалъ нѣщо за права на малцинствата, като направилъ и декларация, че ако такива не се дадатъ опасността отъ война, все повече и повече се увеличава.

Единъ отъ тия трима още не е забравилъ една стара лѣжа, че нищо още не се е знаело за действителното положение въ което се намирали малцинствата и, за това много малко се е правило за защитата на малцинствата.

Сантиментални чувства, които се качестватъ ту съ оптимизмъ и най-важното съ вѣчно вярване, че скоро, още тая есенъ даже, бързата еволюция на нѣщата ще докара и до една ревизия на договоритѣ. Блаженни вѣрующи!

Никакво смущение нѣма въ Франция и то никога нѣма да зацари щомъ единъ Макдоналдъ и Вандервелдъ ще съдействуватъ чрезъ О. Н. за опразване на Рения, същото това О. Н., което отъ толкова години, празнува своя десетгодишенъ сънъ, а потиснатитѣ народи, си даватъ смѣтка на толкова годишното робство, да се премахне съ тѣхъ и чрезъ истинската Демокрация.

Alba Iulia.

Б. Р. Закъснѣла при предаването.

сринатъ издѣно този реакционенъ режимъ. Съ кръвта въ Лупени „демократичния“ режимъ на Маниу скѣса окончателно своята маска и се показа въ цѣлия си фашистки реакционенъ ликъ. Руманския трудящъ се народъ, наредъ съ потиснатитѣ малцинства днесъ иматъ единъ общъ врагъ, това е обединения фронтъ на банкеритѣ около Братияну съ чокоитѣ и селскитѣ чифликчи около Маниу.

За успѣшната борба срещу този общъ фронтъ на реакция, трѣбва да се противопостави единния фронтъ на всѣчки потиснати економически, политически и национално.

Обилно пролетата кръвъ въ Лупени, въ Татаръ Бунаръ, въ Старо село, Кочина и Гарванъ, сѫ цементовата основа, върху която се гради този фронтъ, за който нѣма да сѫ потребни и 12-тѣ години на рускитѣ работници за да се справи съ крепелитѣ на реакцията, за да дойде царството на свободата.

Вазгечтисайте

Нѣкой приятели отъ провинцията ни съобщаватъ, че сѫ получили писма отъ нѣкаква групичка която се готвѣла да издава новъ вестникъ и нѣзапитватъ имаме ли нѣщо общо съ нея.

Дължимъ да съобщимъ, че нѣмаме нищо общо съ въпросната групичка и нейниятъ в-къ.

Добруджанската емиграция отдавна е начертала своитѣ пѣтици на борба на които сѫ изразители „Свобод. Добруджа“ и „Добр. Знаме“. За сега добруджан. емиграция здраво седи задъ тѣхъ и чрезъ тѣхъ води своитѣ борби. Никаква реална нужда не е наложилъ появляващото на какъвто и да било в-къ. Ако разбира се не се вземе за такава котерийната борба, около замиванането въ Женева. За тази целъ господата могатъ да си издадатъ вестникъ чрезъ който да убедятъ финансовия министеръ въ необходимостта на едно отиване въ Женева. Но да вържатъ емиграцията за своята кола, която е колата на И. К. ние имъ предричаме пълненъ неуспѣхъ и имъ казваме да вазгечтисатъ.

Презрете предателитѣ

Вече въ нѣколко броя ние изнесохме имена на българи които сѫ на служба на ромѣнската полиция.

Добруджанци трѣбва да ги запомнятъ добре и ги възнаградятъ съ... презрението си. Тукъ ще изнесемъ имената и на други предатели.

Въ Силистра Велико Давневъ и Колю Сербезовъ и двамата агенти въ Сигуранцата,

Въ с. Абда-Атъ Добричко Георги З. Параджаловъ.

Въ с. Хаджи-Киѣви Добричко Митю Лазаровъ. Последните двама вършатъ най-отвратителни предателства, Тѣхна жертва е жителя на с. Деведжи-Киѣй Балчо попъ Благоевъ, който е билъ наклеветенъ отъ тѣхъ като ятакъ на нелегални дейци и е билъ принуденъ да емигрира.

Въ редакцията ни се получи официално опровержение отъ Шуменската Младеж. Добруджан. организация „Ст. Караджа“, че тя не е пращала делегатъ на разколническата конференция въ Варна.

Съобщението въ нѣкои вестници, че на конференцията сѫ присѣствували делегати отъ Шуменъ и шарлатанска измислица на П. Господиновъ.

Отъ Варна добруджанци ни се оплакватъ, че въ добруджанския кварталъ по цѣли дни нѣма вода.

Сутринъ когато чешмитѣ протичатъ за 1-2 часа, набиратъ се съ десетки жени които чакатъ по часове да налѣятъ вода. И това става при положение, че помощникъ кмета е добруджанецъ! Вече нѣколко пъти при него и при цѣлатъ общинска управа сѫ пращани делегации и все обещаваатъ, че ще уредятъ положението.

Въ същото време въ центъра на града водата е въ изливъ.

Възбуждането срещу общинската управа е голѣмо.

Елате да се поклонимъ

Добруджанци, граждани,

На 26. VIII. т. г. се навършватъ три години отъ смъртта на нашитѣ революционери

Дочо Михайловъ

Георги Гицовъ, Тодоръ Господжаковъ и Гено Друмевъ

по този случай въ недѣля на 25 т. м. въ църквата „Св. Седмочисленици“ следъ отпущъ на църква ще се отслужи

ПАНИХИДА

за падналитѣ борци. Елате да имъ отдадемъ заслужена почитъ и да се поклонимъ предъ тѣхната паметъ.

София, августъ 1929 год.

Отъ Комитета

за празнуване денътъ на Дочо

Какъ се посрещнаха отъ добруджанци убийствата

Една тъмна нощъ бѣше се навдесила въ 1926 год.

Цѣлата продажна преса единоголасно крещеше: „Избити разбойници въ Шуменско“, „Убитъ е единъ опасенъ разбойникъ“, „Унищожена е една опасна банда“ и пр. и пр. радост. Ала душата на добруджанци въ оня моментъ се свиваше отъ болка.

Тѣ знаеха, че не разбойници, не конекрадици, а най-доблестния добруджански деятели паднаха отъ предателски куршумъ, тамъ нѣкъде изъ дивнитѣ гори на делиормана, въ града на крвожаденъ тиранинъ. И тѣ реагираха, но гласътъ имъ остана не чутъ.

Продажната преса не имъ даде мѣсто, защото тѣ и бѣше заповѣдано. Въпреки това обаче, истината си проби пътъ. По случай убийството осъветъ многото писма, некролози и възмущения получени отъ Русе, Шуменъ, Нови Пазаръ, Кеманларъ, Варна, София, Разградъ и други, група добруджанци отъ София бѣха разпратили до пресата следното пояснение, което също не видя бѣлъ свѣтъ.

* * *

Отъ нѣколко дни вестниците съ пълнятъ съ съобщения за избиването на нѣкакви „разбойници“ въ Шуменско, начело съ Дочо Михайловъ.

Дължимъ да изяснимъ на общественото мнѣние, че това не сѫ разбойници, нито нѣкаква „комунистическа банда“, както се представя, а едни отъ най-добритѣ добруджански дейци, които нѣматъ нищо общо съ разбойничествата около границата, вършени отъ името и за смѣтка на нѣкакво освободително движение.

Истинскитѣ разбойници, за да прикриятъ своитѣ престѣпления, благодарение връзкитѣ които иматъ съ нѣкой политически срѣди, хвърлятъ калъ върху едно дѣло, което е идеалъ на половинъ милионното добруджанско население и въ служба на което Дочо Михайловъ и другаритѣ му бѣха обрекли живота си.

Тѣ знаеха, че ще умратъ, но смѣтаха, че само куршума на палачитѣ на добруджанското население може да пронижи тѣхнитѣ гърди и затуй спокойно и безшумно вършеха своето освободително дѣло.

Но, уви! Печалната българска действителностъ не поз-

СКРЪБЕНЪ СПОМЕНЪ

Преди три години престана да тупти сърцето на най-доблестния добруджански младежъ революционеръ а посто лъ, вдъхновителя на добруджанската младежъ и бореца за народни правдини — Дочо Михайловъ, убитъ на 26. VIII. 1926 г. заедно съ другитѣ трима съжъ тѣй млади борци: Гено Друмевъ, Георги Гицовъ и Тодоръ Господжаковъ.

Скъпи братя!

Вий жертва паднахте въ неравна борба, но достойно изпълните своята длѣжъ къмъ поробената родина. Отъ Вашиятъ примеръ добруджанската младежъ ще се вдъхновява въ борбата до окончателното разкъсване веригитѣ на робството.

Предъ Вашата паметъ тя се заклева, че смѣло ще продължи да следва нечертаниятъ пътъ на борба за Свободна и Независима Добруджа, за Балканската Федерация.

По случай тригодишнината отъ смъртта на тия наши революционери, въ недѣля на 26 августъ т. г. следъ отпущъ на църква, ще се отслужи Панихида въ църквата „Св. Седмочисленици“ на площадъ Черната джамия.

Младежи и граждани,

Елате да отдадемъ заслужена почитъ на падналитѣ за свободата борци.

Отъ Н-вото на Мл. Добрудж. организация.

София, августъ 1929 г.

Добруджанци, откажете всѣка подкрепа на полицейския изпълн. комитетъ, натрапенъ отъ блока на бандититѣ на В. Д. Р. О. начело съ Ив. х. Ивановъ и социалъ патриотаритѣ на чело съ А. Господиновъ.

воли това. . . Тѣ паднаха пронизани отъ „братски“ куршумъ, въ угода на враговетѣ на Добруджа, а разбойницитѣ срещу които тѣ водѣха решителна борба останаха свободни да се разхождатъ около границата. . .

София, 4 септември 1926 г.